

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1310623/5

בבית הדין הרבני תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אריאל צ'צ'קס)
נגד
הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ פלוני וטו"ר משה ליבוביץ)

הנדון: חיוב גט וכתובה בבעל שנתפס מקיים יחסים עם אשה זרה

פסק דין

בפני ביה"ד תביעת האשה לגירושין, רכוש וכתובה.

הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י בתאריך י' בכסלו תשע"ט (18.11.18), לאחר תקופת היכרות של חמש שנים. מנישואין אלה לא נולדו לצדדים ילדים.

בתאריך ד' בתמוז תשפ"א (14.6.21) תבעה האישה גירושין (וכן כתובה ורכוש), בטענות שונות על התנהגותו של הבעל, אך בעיקר על בעיות בקיום יחסי אישות. לטענת האישה - במהלך חודש מאי 2020 הודיע לה הבעל על רצונו בגירושין. הצדדים פנו לטיפול זוגי, שהופסק על ידי הבעל במהלך פברואר 2021. בשלב זה פנה הבעל לאישה והודיע לה על רצונו להתגרש ממנה ולהגר לקנדה. האישה מתארת בכתב התביעה את חשדותיה בכך שהבעל בוגד בה. בין השאר, כשגילתה ריח בושם נשי ושער אישה, וכן במחשב הבית המשותף התכתבויות עם נשים זרות.

בתאריך י' בניסן תשפ"א (23.3.21), כמה ימים לפני ערב פסח, שלח הבעל לאישה הסכם גירושין, וביקש ממנה לחתום על הסכם זה. הבעל הזהיר את האישה שאם לא תחתום על ההסכם ולא יתגרשו, היא עשויה להישאר עגונה. האישה סירבה לחתום על הסכם הגירושין, והבעל החליט שכל אחד מבני הזוג יחגוג את חג הפסח בבית הוריו. הבעל אף מיהר והודיע על סיום השכירות לבעל הדירה. אמנם בחג הפסח, לדברי האישה – ככל הנראה לפי יעוץ משפטי שקיבל, פנה לאישה לשוב לדירת המגורים. לדבריה – הבעל אמר לה ששינה דעתו, כדי לא להתחייב בכתובה.

עוד תבעה האישה את כתובתה (בסך 100,000 ש"ח), וכן מחצית מהרכוש, דהיינו המטלטלין, ששווי המחצית לדבריה – 5,275 ש"ח.

בכתב התשובה הודיע הבעל שרצונו בשלום בית, וכי האישה עזבה מרצונה, והבעל מיצר על כך. הבעל הכחיש כל מפגשים אינטימיים עם נשים זרות:

"הבעל מעולם לא פגש אישה למטרות אינטימיות ואף לא קרוב לכך. לבעל לא היה קשר עם נשים מחוץ לנישואין אלא לצרכי עבודה. הפגישה עליה מצביעה האישה הייתה עם עולה חדשה מארה"ב, שהבעל בחן אפשרות

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לשיתוף פעולה עמה במסגרת העבודה. הפגישה הייתה בקניון עופר בפתח תקווה.

לאור האמור ביקש הבעל לדחות את תביעת הגירושין ולהביא את הצדדים לשלום בית.

בין הצדדים התקיימו שני דיונים. קדם דיון בו בית הדין ניסה להציע פשרה, ומשלא עלה הדבר בידו, נקבע מועד לדיון הוכחות. בתאריך ל' בתשרי תשפ"ב (6.10.21) נחקרו הצדדים בבית הדין, כל אחד על ידי בא הכוח של הצד שכנגד. הבעל נחקר על קשריו עם גב' ל', עולה חדשה מארה"ב, וכך נשאל הבעל והשיב (פרוטוקול הדיון, שורה 147 ולהלן):

ש. בסעיף 8 אתה מספר שנפגשת רק עם עולה מארה"ב בקניון פתח תקווה שבחנת איתה שיתוף פעולה, איזה שיתוף פעולה? אמרת שעבדת לבד.

ת. היא (ל') עסקה בתחום העיצוב אתרים, כשהיא הגיעה לארץ, הייתי בקבוצה בפייסבוק, שם ראיתי אותה, נפגשנו בקניון והיא שאלה אותי, האם לעלות לארץ? האם התחום הזה פופולארי בארץ? בסוף היא לא עלתה. זו הייתה שיחה עסקית. שאלתי אותה איך זה באמריקה ובקנדה, תכננו אני ואשתי לעלות לקנדה. סיפרתי לאשתי כל דבר שדיברנו אני והאמריקאית, אם הייתי בוגד, הייתי מסתיר את זה.

ש. בכתב הגנה אמרת שנפגשת עם ל' פעם אחת.

ת. פעמים ספורות, 4 או 5.

ש. איך הגעת אליה?

ת. קבוצת פייסבוק.

ש. הצעת לל' לנהל איתך קשר מיני?

ת. לא.

בא כוח האישה מציג התכתבות בין הבעל לל' מהפייסבוק.

בא כוח הבעל: אם נעברו עבירות לחוק ההגנת הפרטיות, נפעל לפי כל חוק ודין.

בא כוח האישה מצטט: "שלום, חשבתי על זה ואני מעדיף להיות ישיר אני לא מחפש מערכת יחסים רצינית, רק לפעמים סקס מזדמן. אני פשוט לא במקום להיות במערכת יחסים, גם לא בזמן קרוב, אם זה בסדר מבחינתך אנו יכולים להיפגש פעם או פעמיים בשבוע. אם לא, הכול בסדר. מקווה שאת מבינה, לילה טוב"

ת. זה לא אמיתי. זה מהווטספ.

ש. ל' יודעת שאתה נשוי?

ת. וודאי.

ש. בתאריך 11.2.2021 אתה כותב לה: "היי אני רק רוצה להוסיף משהו, אם אנחנו ניפגש שוב, זה לא חייב לכלול פעילות יחסים מיניים, זה יכול להיות פלוס ואני איהנה מזה, אבל אני לא רוצה שזה יהיה בניגוד לרצונך, אלא משהו ששנינו רוצים. אני איהנה מזה שאת עוזרת לי לשפר את יכולות השיאצו שלי, אני מקווה שהייתי ברור". הגברת ל' עונה: "יופיי".

במילים אחרות – הבעל מכחיש כל קשר אינטימי עם גב' ל'.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כאשר הבעל נשאל על הסכם הגירושין ששלח לאישה, הוא עונה שלחצו עליה, והוא עדיין אוהב את אשתו התובעת (שורה 177 לפרוטוקול הדיון).

בהמשך נשאל הבעל על התכתבויות אינטימיות שנמצאו במחשב האישה, כאשר הבעל פונה בצורה אינטימית לנשים, וחבר בקבוצות רבות של הכרויות וכיוצ"ב. וכך נשאל הבעל והשיב, פרוטוקול הדיון שורה 216 ולהלן:

ש. האם אתה חבר בקבוצות "רווקים ורווקות בתקופת הקורונה"?

ת. לפני הנישואין. אולי שינו את שם הקבוצה.

ש. האם אתה חבר בקבוצת "פוליאמוריה וחיי נישואין"?

ת. כן, לפני הנישואין.

בא כוח האישה מציג לבית הדין צילום מסך מהפייסבוק שבוא רואים שהבעל הצטרף לקבוצה מתאריך 29.3.2021.

האישה: הייתה לה גישה לפייסבוק שלי, יכול להיות שהיא הצטרפה.

בא כוח הבעל מציג מסמך מהקבוצה רווקים ורווקות בתקופת הקורונה מראה לבית הדין שהבעל הצטרף לקבוצה.

ש. האם זה נכון שפנית בפועל, ביקשת חברות והתחילה עם מאות נשים, רומנטית ומינית מאוקטובר 2020 עד היום?

ת. אני יודע שהיא מסתירה את החברים שלה בפייסבוק. זה לא נכון.

ש. האם אתה חבר בטינדר, אוקיקופיד?

ת. לפני הנישואין, בעבר.

בא כוח האישה מראה לבית הדין צילום מפירוט האשראי על חיוב לטינדר מתאריך 2.12.2020 עד לחודש פברואר 2021.

ש. התאריך 29.3.2021 אתה כותב לבחורה בשם ש': היי אנחנו לא באמת מכירים את נראית לי חמודה, היא עונה תודה. לר' אתה כותב, עם אותה שיטת פעולה. ב-30 למרץ עונה לך י' - אני לא מחפשת להכיר, סליחה. זה פרופיל לעסק. גם באפריל אתה פונה לעשרות נשים. כגון לצ': "היי מה קורה את נראית ממש טוב".

ולאחר כל אותן הכחשות, פונה בא כוח האישה לבעל ומציג לו סרטון בו הוא נראה מקיים יחסים אינטימיים עם גב' ל'. ראה פרוטוקול הדיון שורה 239 ולהלן:

ש. כדי להוכיח שאתה ישן בנפרד. ט' (האשה) שמה מצלמה בחדר, ב-25.3.2021 ערב פסח, יומיים אחרי ששלחת לט' (האשה) את ההסכם, חמישה ימים לפני שאתה מבקש לשוב לשלום בית, היא ראתה שאתה ישן שם, וראתה אותך מקיים יחסי מין בעירום מלא עם ל', אתה מכחיש?
ת. מכחיש.

האישה מראה לבעל סרטון מתאריך 25.3.2021 מהנעשה בחדר העבודה.

הבעל: זה לא היה יחסי מין, רק מזמוזים ונשיקות.

(הדגש לא במקור).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לאחר שטען שאין לו שום קשר אינטימי עם ל', ובעקבות הצגת הסרטון המרשיע, חזר בו הבעל מדבריו אך טוען להגנתו שבסרטון היו רק "מזמוזים ונשיקות", בעוד בא כוח האישה עומד על כך שבסרטון נראה ברור יחסי אישות של "מכחול בשפופרת", והואיל ובית הדין לא רצה לראות דברים מסוג זה, ולאחר שהבעל נמצא שקרן בטענותיו, ודברי האישה ובא כוחה נראים אמינים, הרי שלפנינו הוכחה על קיום יחסי אישות עם אישה זרה. וכי בעל שנמצא לבד בדירת הצדדים עם בחורה בשם ל', ושניהם ערומים ולא יתבוששו, האם יהיה מי שיעלה בדעתו שהיו שם רק "מזמוזים ונשיקות"? האם הוא באמת חושב שלאחר מסכת השקרים בית הדין יאמין לו לדבריו? ואף לשיטתו - אם נמצא הבעל במצב אינטימי עם אישה זרה, בביתו לבדו, רק לצורך "מזמוזים ונשיקות", וכי אין זו עילה לגירושין וחיוב בכתובה?

דהנה חיוב הבעל בנדו"ד הוא עקב היותו "רועה זונות". ואף שלפי דברי האגודה (יבמות סה,ב הובאו להלכה בשו"ע אבן העזר קנד,א) על מנת לחייב את הבעל בגט ובכתובה צריכים אנו לעדות גמורה שיראוהו **כדרך המנאפים**, לגרסת המהרי"ו אין צריך שיראוהו כדרך המנאפים אלא עם **מנאפים** (וכך הוא לשון הרמ"א הנ"ל). הנפקות, שלגרסה זו אין צריך ראייה ברורה שיראוהו כדרך המנאפים. ובוודאי בנדו"ד, גם להודאת הבעל, מזמוזים ונשיקות כנדו"ד, בבית לבד שניהם ערומים ולא יתבוששו, הרי זה כדרך המנאפים, ולכל השיטות יש לחייבו בגט וכתובה. ובפרט שבנדו"ד נאמנים עלינו דברי האישה ובא כוחה שרואים בסרטון קיום יחסי אישות של מכחול בשפופרת!

ונרחיב מעט בדין זה של בעל שחי עם אישה זרה, או אפילו מתכתב בצורה אינטימית עם נשים. הבית יוסף (אבן העזר קנד,א) הביא מחידושי אגודה ליבמות סימן עז, הובא להלכה גם ברמ"א אבן העזר קנד,א, וזה לשון הבית יוסף:

"פעם אחת בא מעשה לידי, לאה טוענת על ראובן שהיה רועה זונות והוא כופר, ופסקתי שאם תביא עדים שהוא כן יוציא ויתן כתובה, אי בעית אימא קרא, ואי בעית אימא סברא, ואי בעית אימא גמרא. קרא - דכתיב (בראשית לא,ג) "אם תקח נשים על בנותי". גמרא - דאמרינן הכא (יבמות סה,א) והוא דאפשר בסיפוקיהו. ובנדון זה "יאבד הון" (משלי כט,ג). סברא - דגרע מכל הנהו דפרק המדיר (עז,א). ודוקא שיש עדים שראו אותו עם המנאפים, אבל אם הביאו לו הנכרים בנים, עבור זה לא כפינן ליה, שראינו כמה נספים בעלילתו."

וברמ"א קנד,א כתב דכופין אותו וזה לשונו: "אם יש עדות בדבר, שראו אותו עם מנאפים או שהודה, יש אומרים שכופין אותו להוציא". מכל מקום בחידושי האגודה עולה דלא בעינן עדי טומאה ממש כבאישה, אלא כל שנראה עם המנאפים, הרי הוא בכלל רועה זונות.

ונראה דאם מתכתב דברי זימה באינטרנט ומשתתף בעניינים אלו או/ו פרסום תמונות, הרי השהות באתרים אלו הם בכלל היותו עם המנאפים, ויש לכופו להוציא ולתת כתובה. ועיין בערוך השולחן אבן העזר קנד,טז דעניין רועה זונות חמור יותר משאר עבירות:

"דאף על גב דעל שאר עבירות כשאין נוגע לה אין כופין אותו לגרש, מכל מקום ברועה זונות נוגע לה לעונתה, דרועה זונות ממאס בהיתר, ומים גנובים לו ימתקו, ובודאי שמאוס עליה: ואפשר שגם יש סכנה בדבר, ולא מיבעי לדעת הרמב"ם דבמאוס עלי כופין להוציא, אלא אפילו להחולקים במאוס עלי, ככהאי גוונא מודים. והרי בש"ס מבואר דבמורד מתשמיש כופין וכל שכן ברועה זונות דגרוע יותר."

עוד למדנו מדברי הרמ"א שהודאת פיו מהני לעשותו רועה זונות, ולא אמרינן "אין אדם משים עצמו רשע" (כן למד בתשובת מהר"י הלוי סי' לט). ובטעם הדין דלא שייך ככהאי גוונא הדין

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

של "אין אדם משים עצמו רשע", עיין בפד"ר ח"א עמוד 13 (מהגר"א גולדשמידט) שכתב לחלק בין מודה שנשא בעבירה לבין רועה זונות, כי ענין הכפייה לגירושין מרועה זונות, אינו מצד העבירה שברעיה אחרי זונות, כי אין דין כפיה לגט בגלל עבירות שאדם עובר, אלא בגלל הרס חיי המשפחה הבא כתוצאה מהנהגה כזו של הבעל, ועקב קלקול חיי המשפחה מעין זה שהבעל גרמו, זכאית האישה לדרוש גט, וכשהאישה קובלת עליו ותובעת את הגט, בסכסוך זה עומדים שני בעלי דין, הבעל והאישה, והודאת בעל דין היא הוכחה, כמו בכל ריב אחר בין בעלי דברים. אבל זהו רק אם הדיון הוא בריב בין בעלי דין, אבל בדיון בשאלת נישואי עבירה, עניין הכפייה לגט הוא מצד העבירה שבנישואין, ולא מפני תביעת האישה, ומכיון שאין חיוב הכפייה משום תביעת בעל דין, לא שייך בזה "הודאת בעל דין".

ובתשובת חכם צבי (סי' קל"ג) דן במי שבא על אשת איש ואשתו תובעת ממנו גט וכתובה. והשיב החכם צבי, דלא כפינן אלא במוחזק לכך ועומד במרדו, ומטעם שכתב בעל האגודה, דרועה זונות יאבד הון וסופו לא יהיה בידו לפרנסה. ואף שחידוש הוא שיהיה נידון על שם סופו, מכל מקום אפילו לדברי האגודה אין הדברים אמורין אלא במוחזק לכך. עוד כתב החכם צבי דלדעתו צריך גם התראה אפילו לדעת בעל האגודה, לא מיבעיא לעניין הכתובה דצריך התראה, דלא היא זה חמור מעוברת על דת להפסידה כתובתה צריכה התראה, קל וחומר להוציא הכתובה מיד הבעל כשכופין להוציא. ולא עוד אלא דאף אם רצונה לצאת בלא כתובה, אין כופין אותו לגרש אלא אחר התראה, דלא היא איסורא קל מממונא. בפרט שבנדון שם שב בתשובה ורוצה לקבל עליו דברי חברות, ואפילו אם היה מומר גמור אם לא כפוהו עד ששב לדת ישראל, ודאי שאף האומרים לכופ למשומד, יודו כיון שלא כפוהו בעודו בהמרתו, כיון שחזר בו, שוב אין לכופו, שאין לך דבר העומד בפני תשובה.

(ב"כ הבעל הביא בסיכומיו את דברי החכם צבי המצריך התראה להפסד הכתובה, וכן שאין לכופ אלא מי שמוחזק לכך. הוסיף ב"כ הבעל והביא פס"ד שיצא זה עתה מבית הדין בצפת, ולפיו אם הבעל רוצה לחזור בתשובה, אין לכופו בגט, וכדעת החכם צבי הנ"ל, והוסיפו אף שאם נפרדו מסיבות אחרות, וכעת באה בטענה זו שארעה לאחר הפרוד, אין מקום לכופו.

על כך נשיב, שבנדו"ד מדובר בבעל שהוא מוחזק ומועד לכך. אין מדובר בבעל החפץ לחזור בתשובה. מי שחפץ לחזור בתשובה הרי הוא מודה בחטאו ומבקש לשוב בתשובה. בנדון דידן הבעל שיקר לבית הדין והכחיש כל קשר אינטימי לאותה אישה בשם ל', והתברר שדבריו בבית הדין היו שקר מוחלט! שיקר לאישה ושיקר לבית הדין, ורגליים מוכיחות שהאישה צודקת בחשדותיה על קשריו עם נשים עוד בטרם הפרוד, והיא סיבת הפרוד!

באשר לטענה שהאישה רצתה בגירושין, ורק שמה עליו עלילות דברים וכו', הדבר לחלוטין אינו נכון. רצונה של האישה בגירושין היה מחמת חשדותיה על קשר שיש לו עם נשים זרות, דבר שהתברר כנכון, ואמנם חשד זה הוכח רק לאחר הפרוד, אך הוא המקור לפרוד.

באשר לדברי החכם צבי בעניין התראה בכתובה, כבר כתבנו כמה פעמים כי יש חזקת חיוב בה הבעל חייב בכתובת אשתו, וכאשר הבעל בא בטענה שרצונו להיפטר מאותו פירעון, חובת ההוכחה עליו, כיון שיש חזקת חיוב. ולכן דווקא באישה העוברת על דת וכד', שבאים אנו להפסיד לה את כתובתה, שיש חזקת חיוב כאמור, יש להתרות בה שמפסידה זכותה. אולם בעל החייב בכתובה, אין צריך להתרות בו לחייבו בכתובה, כיון שיש חזקת חיוב. ומזה הטעם דעת החכם צבי לא נתקבלה להלכה, ויש לפסוק כפשטות פסק האגודה והרמ"א לחייבו בגט ובכתובה, וכפי שיבואר עוד להלן).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

והנה בדבר אליהו (להגר"א לערמן מטרלא) סימן עג דן במי שנחשד "בחשד שיש בו ממש על בת אל נכר". והביא את דברי הריטב"א ביבמות סה, על הא דנושא אישה על אשתו, שיוציא ויתן כתובה, ואף דקיי"ל כרבא שנושא כמה נשים, והוא דמצי למיקם בסיפוקייהו, מכל מקום כשהמנהג שלא לישא רק אישה אחת, אף רבא מודה דיוציא ויתן כתובה, דאישה על דעת כן נשאת. וכתב הדבר אליהו; "כל שכן היכי דמכניס צרתה בזנות, דאומדן דעת דמוכח טובא דעל דעת כן לא נשאת לו". והביא את בתשובת הרשב"א (הובא ברמ"א אהע"ז קנד, ג) איש שרגיל לכעוס ולהוציא אשתו מביתו תמיד, כופין אותו להוציא כי על ידי זה אינו זנה לפעמים, ופורש ממנה מתשמיש. וא"כ ברועה זונות שעיי"ז מבטל עונת אשתו, בודאי כופין אותו להוציא. גם לעניין התראה כתב דאינו צריך התראה, כיון דהוי דת משה ולא בעי התראה, עיין שם. ובכמה דברים אזלינן בתר דברים שבלב וגלוי דעתא בעלמא:

"א"כ בנדר"ד דכל ישראל מוחזקים בחזקת כשרות ונודע ששום בת ישראל לא תרצה להתקדש לרועה זונות, ואומדנא דמוכח כהאי כבר כתבו התוס' בקדושין מט, דאומדנא דמוכח גמור לא בעי תנאי, אם כן לכאורה יש לפקפק בעיקר קידושין דהאי איתתא". אמנם נראה דכל זה אם היה רועה זונות בזמן הנישואין, דאז שייך לדון על טענת מקח טעות, ולא אם הדבר ארע אחרי הנישואין, דבזה לא שייך טענת "מקח טעות".

וכתב עוד, דטעמו של האגודה עפ"י המבואר בחו"מ (עג, י) דהמלוה את חברו לזמן אינו יכול לתובעו תוך הזמן, ואם רואה שמבזבז נכסיו יכול לתובעו, ומחויב להחזיר אף תוך זמנו, ולכן ברועה זונות יכולה האישה לתבוע ממנו שיגרשנה וייתן לה כתובתה אף קודם שיאבד הון, מהאי טעמא שלא יהיה לו אחר כך ממה לפרנסה, ואין לומר שתמתין עד שלא יהיה לו לפרנסה ואז יגרשנה, דאז לא יהיה לו לתת כתובתה, אחרי שכבר יאבד את הונו. בניגוד להבנת החכם צבי הסובר שדין זה הוא קנס, ס"ל לדבר אליהו דמה שכופין לרועה זונות שיגרש, שאנו רואים במצב הנוכחי כאילו כבר הגיע זמן פירעון הכתובה וכל החיובים הנובעים מזה, ודנים אותו כדין בעל חוב המבזבז כספו שעליו לשלם מיד חובותיו.

ומצאנו לגדולי הדיינים שכפו להוציא במי שחי עם אישה זרה. כך מוצאים אנו בתשובת קול מבשר (לגר"מ ראטה, חלק א' סי' נ'), וזה לשונו:

"העיד עד אחד לפני בית הדין של תל אביב בפניו של הבעל, כי הוא חי עם אשת איש שיש לה שלשה ילדים והיא נמצאת בביתו והוא לא הכחיש כלל, ובפס"ד של בית הדין הגדול מיום ה' שבט תש"ו בהחלטה העירו ע"ז בצדק בזה"ל: ונראה שאין אפשרות להכחיש את העדות אחרי שאישה זאת גרה בביתו לעין כל. ומבואר בדברי רמ"א אהע"ז קנד, א בשם אגודה [...] ופשוט הוא דלאו דוקא רועה זונות ואפילו זונה אחת בכלל זה, עיין בית יוסף סוס"י קנד שהביא בשם האגודה הטעם מקרא דאם תקח נשים על בנותי, וגמ' יבמות דלא אפשר למיקם בסיפוקייהו ורועה זונות יאבד הון. ואם כן פשיטא בנ"ד האישה הזרה עם שלשה ילדים שלה מכלין ממנו, ובשביל כך מחסר את פרנסת אשתו הכשרה. ואם כופין אותו להוציא וחייב לגרשה וליתן כתובתה, ממילא כל זמן שאינו מגרשה חייב במזונותיה".

ועיין עוד בהיכל יצחק (חלק אבן העזר סי' ט), שו"ת אליעזר (חלק ו' סי' מב), אורחות המשפטים (פ"ג ד"ה הרי בהצטרף), פד"ר ח"א עמ' 12 (מהגר"א גולדשמידט), פד"ר חלק ח' עמ' 124 (מהגר"נ רוזנטל), הגרש"ב ורנר בפד"ר חלק ח' עמוד 254, רק שהתנה בתנאי החכם צבי הנ"ל (ועיין במשפטי שמואל קמא סי' כז). וכן בישכיל עבדי (לגר"ע הדאיה חלק ו' סי' קו), שחייב רועה זונות לתת גט לאשתו, והוסיף טעם:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

"ועוד, הרי נפיק מינה חורבא, שעל ידי שתראה שבית הדין לא מצאו לה תקנה, והיא לא תסכים לשוב ולהתענות, אז תצא לתרבות רעה ח"ו, ומי זה יערב אל ליבו להיות גרמא בנזקין ח"ו, ובודאי שאף הנודע ביהודה ודעימיה מודים דרבנן, דבכגון זה לא מעגנים אותה שלא לחייב הבעל לגט ופשוט. ועיין לנודע ביהודה תנינא סי' סו שהעלה שבמקום שנכשל בעבירה של הוצאת זרע לבטלה, לא גזר רבינו גרשם, עיי"ש. והוא הדין והוא הטעם בחשש מכשול עבירה, וכל שכן בשיש עבירה בגוף העונה עצמה. ואם היה ענין לכפות האישה, לא גזר רבינו גרשם, ומינה דכוותה בהטלת חיוב על הבעל לגט, עיי' הטלת חיוב מזונות בסכום גבוה וכד', כמו שהעלו הפוסקים ז"ל כידוע."

ובפד"ר חלק ח' עמ' 275 (מהגרי"ש אלישיב זצ"ל) שחידש דעיקר טעם האגודה דגרע רועה זונות מכל הנזכרים פרק המדיר, ולא כפי שתפס החכם צבי, וזה לשונו:

"על פי זה נראה שטעם זה שעל ידי שרועה זונות יאבד ממונו, אינו הנימוק היחיד ולא העיקרי, ועיקר הטעם נראה שהוא משום דגרע מכל הני דפרק המדיר, שקפידתה של האישה וקנאתה בדרך חברתה נפקת ברא גדולה ביותר, ומשום כן הוא דכייפינן להוציא. אבל מטעם שמכלה ממונו לחוד באמת אין כופין להוציא. אם כן אין סתירה מהאי דינא לדינא דמתיבתא דסימן ע"ז. ותתורץ בזה גם הערת חכם צבי הנ"ל שיהא נידון על שם סופו כבן סורר ומורה, כי אין זה אלא אחד הנימוקים, והוא מצטרף לשאר הני שנתפרטו כנ"ל."

עוד כתב הגרי"ש אלישיב זצ"ל, דאף לפי דברי הח"מ הסובר דמפסדת מתנותיה שקיבלה מבעלה גם במקרה והבעל מחויב לגרשה, וגם כופין אותו על כך, היינו כשבאה מחמת טענה בעינא חוטרא לידא, או כשחלה הבעל ונעשה מוכה שחין או בעל פוליוס וכיוצ"ב דאין בידו להפטור מגורם זה, דכה"ג יכול הבעל לומר אדעתא דהכי לא אקני לך, אבל בגורם כזה שבידי הבעל להסירו, כגון שהבעל רועה זונות שבידו לעזוב דרכו ולהתייצב על דרך טוב, בכה"ג לא הפסידה מתנותיה, ודינו כמגרש מרצונו, ואף חייב לשלם לה תוספת כתובה.

לאור האמור ברור למעלה מכל ספק שהבעל בנדו"ד הוא בר כפיה לגירושין, וככל ויסרב ליתן גט, יש לכופו לגירושין, לאחר שהודה שהיה עם אישה זרה כדרך המנאפים, ומהחומר שלפנינו נראה כי מדובר במי שהוא מועד ומוחזק לכך!

ב"כ הבעל טען שאין בנ"ל עילה לגירושין, הואיל והראיה הינה מהתקופה שלאחר שהצדדים נפרדו. כאמור, נזכיר לב"כ הבעל שהאישה עזבה את הבית כשחשדותיה לבגידה עלו, וכאשר העלתה חשדות שלבעל קשר אינטימי עם אישה זרה. את ההוכחה ברורה קיבלה האישה רק לאחר הפירוד, וכמה ימים לפני שהציע לה לחזור לשלום בית! ובזה יאמר במפורש – הוכיח סופו על תחילתו. והרי הבעל הודה שבמשך השנה האחרונה היו בעיות ביחסי אישות (לדבריו, ולאחר שנמצא כפרן, כבר אינו נאמן - בעטיה של האישה), וא"כ "חזקה" על הבעל שאין זו הפעם הראשונה שהוא בוגד באשתו, והוכחה ברורה שחשדותיה של האישה על הקשר של בעלה עם אותה ל', לא היו בבחינת "חושד בכשרים", שהרי אם בסמוך ממש לפרידת הצדדים, בערב פסח, כשכל אחד מהצדדים אמור היה לחגוג בבית הוריו, הזמין את גב' ל' לבית הצדדים, וקיים בביתם של הצדדים יחסי אישות עם אותה אישה זרה, ודאי שקשריו עם אותה אישה היו עוד קודם לכן, כפי שהאישה חשדה (לדבריה) – בין השאר, כשהתה עם אחותה בבית חולים, גילתה בחזרתה הביתה ריח של בושם לא מוכר). ואחרי מעשה זה, עוד היה לו האומץ לפנות לאישה ולהציע לה לחזור לבית ולחיי שלום.

מדובר בבעל שמשקר לאישה ולבית הדין, כפי שמוכח לעיל. כך גם דבריו על רצונו בשלום בית, הכל דברי שקר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לאור האמור, לאחר שהוכח למעלה מכל ספק שלבעל היו קשרים אינטימיים עם אישה זרה במהלך הנישואין, ובהתאם לנפסק בשו"ע אבן העזר קנד, א (ברמ"א בסופו), בית הדין מחייב את הבעל לתת ג"פ לאשתו, וכן מחייב אותו במלא סכום הכתובה. במידה והבעל יסרב ליתן גט פיטורין לאשתו, בית הדין יפעל לאכוף עליו את פסק הדין לגירושין באמצעים העומדים לרשותו. בנוסף, בעניין הרכוש, טענת האישה על שווי מיטלטלין בסך 5,275 ש"ח נראית סבירה, כך שלסכום הכתובה יצטרף הסכום הנ"ל.

לאור האמור לעיל:

- א. בית הדין מחייב את הבעל לתת גט פיטורין לאשתו לאלתר.
- ב. מחייבים את הבעל לשלם לאישה את מלא סכום כתובתה בסך 100,000 ש"ח. ובנוסף 5,275 ש"ח עבור מחצית חלקה במיטלטלין – סך הכול 105,275 ש"ח.
- ג. קובעים מועד לסדור גט ליום 22.11.21 שעה 11.
- ד. במידה והבעל ייתן גט במועד האמור בסעיף ג' ללא תנאי וכו', ישקול בית הדין לפרוס את סכום החיוב הנ"ל לתשלומים, אולם במידה ויסרב, יחויב בסכום זה במלואו לאלתר.
- ה. כמו כן הואיל והבעל נתפס בשקריו, יש לחייבו בהוצאות משפט לדוגמא, בסכום משמעותי ביותר. אמנם אם הבעל יתן גט פיטורין כנ"ל בתאריך האמור לעיל בס"ק ג', לא יחויב הבעל בהוצאות אלו, אולם אם יסרב ליתן גט, בית הדין יחייבו בהוצאות על הליכי משפט, ועל השקרים בבית הדין, הן לאישה והן לאוצר המדינה.
- ו. עיכוב היציאה כנגד הבעל יישאר על כנו, עד לאחר סדור הגט ותשלום מלוא הכתובה. החלטה זו מהווה הודעה לבעל על עיכוב יציאה כאמור. עיכוב היציאה יבוטל בתמורה למתן הגט לאישה, ותשלום הכתובה או ערבות מתאימה לתשלום זה.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום ט"ו במרחשון התשפ"ב (21.10.2021).

הרב משה בצרי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה